

4) at indgreb kan foretages ikke blot, hvor de i motiverne fremhævede omstændigheder foreligger — altså er konstateret — men også hvor der er en *risiko* for, at de omhandlede forhold *kan* indtræffe — hvilket jo altid kan hævdes,

5) at brancherne og virksomhederne i realiteten ikke har noget værn imod urimelige afgørelser, især ikke for så vidt angår prisstop i de første 40 dage, idet en ankenævns-sag ikke kan gennemføres på så kort tid.

Til det anførte skal føjes, at de forhold, som især butikshandelen vendte sig så skarpt imod under den forud for loven af 30. oktober 1968 gældende ordning — at Monopoltilsynet vilkårligt kunne nægte en i øvrigt rimelig forhøjelse af de butikshandlendes avance i de vejledende priser — reableres ved lovforslaget af 14. maj 1969. Efter dette kan Monopoltilsynet nu på ny uden videre

afskære de butikshandlende fra at få dækket stigende omkostninger i varepriserne — selv lønomkostninger og husleje.

At gennemføre en lovgivning af denne art på nuværende tidspunkt — hvor erhvervslevet i halvandet år ensidigt har været bundet af anden kriselovgivning på området — vil være at gøre vold imod den frie konkurrences mekanik. Det vil kunne medføre en ganske usaglig forvridding i konkurrencesituationen, ikke alene de enkelte virksomheder, men også de enkelte varegrupper imellem.

Lovforslaget indebærer den mest vidtgående hjemmel til prisindgreb og til vilkårlig prisfastsættelse og indblanding i virksomhedernes frie forretningsmæssige dispositioner, som vi måske nogen sinde har haft i Danmark.

Med ærbødighed

p. f. v.

Chr. Johansen,
formand.

/ E. Groth-Andersen,
generalsekretær.

Til folketingsudvalget angående forslag til lov om ændring af lov om anmeldelse af vejledende priser m. v.